



SAVREMENI YA



# DRANGULIJE

Prevela Jelena Jokić

● ● ● ● Y ●  
VULKAN

Beograd, 2019.

**Naziv originala: Kirsten Smith | TRINKETS**

Copyright © 2013 by Kirsten Smith

First published by Little, Brown and Company 2013

All rights reserved

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02814-0

Kersten Smit | **DRANGULIJE** | 2019.

I izdanje

**Za izdavača**

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

**Izvršni urednik**

Dubravka Trišić

**Urednik**

Saška Stojakov

**Lektura**

Nikoleta Dragaš

**Korektura**

Mirjana Milanović

**Dizajn korica / Prelom**

Tatjana Jović / Sanja Tasić

**Štampa**

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

**Izdavač**

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

**Tiraž:**

1.000 primeraka



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Posvećeno Houř Leon, mom saučesniku*



*Njen nedostatak samopouzdanja je moja sreća.*



Mora da je ovo to mesto

Kažu da je Portland mesto  
gde se tridesetogodišnji hipsteri penzionišu često  
jer očigledno nisu uspeli da se nađu  
u mom novom rodnom gradu, Lejk Osvigu,  
nad predgrađima predgrađu,  
malograđanskoj utopiji, gde se vozi audi model A,  
mesto puno belaca koje zovu „jezero bez crnaca“,  
mesto gde idu tate  
kad ne žele da shvate  
da im je u Ajdahu bilo srećnije dete;  
mesto gde će ići tate  
kad se nadaju da će neprestano pljuštanje kiše  
zbrisati prošlost da je nema više  
i novoga posla željne,  
i da prsten daruju novoj lepoj ženi,  
mesto gde će njihova ćerka steći pravo obrazovanje  
i biti potpuno ignorisana, ni više ni manje.

## Staro i novo

Za šest meseci, koliko sam ovde provela,  
prva dva nijednog prijatelja nisam imala,  
dok nisam Rašel sreła.

Najbolja prijateljica bila joj je potrebna,  
a ja *bilo koga* željna.

Upoznala sam je po ućlanjenju u Godišnjak,  
gde možete da steknete prijateljstva na način lak,  
naroćito ako ste novi u gradu.

Suviše sam nova da bi iko znao moje ime,  
ali dovoljno odrasla da shvatim kakav je ćiji rezime.

Previše sam nova, jer moj mozak ne razume  
zašto je Kenu Hedliju Sperma Bob\* drugo ime,

ali dovoljno sam odrasla da ćujem jasno  
da je gospodin Hart morao da napusti u školi radno mesto svoje,  
jer se nabacivao Martinu Pirsu strasno,  
u prostorijama biološke laboratorije.

Dovoljno sam nova da nemam tri blage veze  
šta su Međuplanetarnog analitićkog kluba obaveze,

ali dovoljno sam zrela da bih shvatila  
da, ukoliko postoji momak  
za kojim bi svaka devojka uhvatila korak,  
to je Brejdi Finć.

## Anatomija ljudskog tela

Brejdi stoji pored svog ormarića i pokušava da dohvati nešto, na pamet mi ne pada ništa osim *mišića*, verovatno zato što smo učili o njima skoro, tokom diskusije o ljudskoj anatomiji na biologiji. Gospodinu Lopezu ću reći da, ako želi da oda počast ljudskoj anatomiji, slajd s podlakticom Brejdja Finča pokaže dok izgovara reč *mišići*, i kladim se da će se devojke trojka minus pretvoriti u četvorku plus. Brejdi ranac zakopčava i ormarić zatvara, a mišiće spušta svoje i obavija ih oko mesta stvorenog za njih, a to je rame Tabite Foster.



## OGLEDALCE, OGLEDALCE

Pitam se koja je svrha biti navodno popularan, jer to ponekad veoma iritira. Na primer, idioti i plebejci stalno vam prilaze i narušavaju privatnost besmislenim pozdravima, priželjkujući pažnju i moleći za prijateljstvo.

„Hej, Tabita... Kako je? Šta ima? Mnogo mi se sviđaju tvoje minđuše...“ I tako dalje. I tako dalje. Povratiću. Narušavanje privatnosti iscrpljuje.

Nemojte me pogrešno shvatiti. Naravno da mi je drago što me ljudi poznaju, i jedna od prednosti jeste što mogu da šmugnem kako god mi padne na pamet, ali najviše bih volela da imam mrvicu privatnosti.

I ovo su ti retki trenuci kad dobijam tu mrvicu – dok u toaletu provodim vreme s Kejlom i Tarin. Naravno, one blebeću o besmislicama, ali bar ne obraćaju pažnju na mene dok se ogledaju.

„Vežbala sam sinoć sat i po“, kaže Kejla sklanjajući dugu kosu iza lica. Azijke su prave srećnice – na telu imaju tek poneku dlačicu, a kosa im blista bez ikakvog uloženog truda.

„Sigurna sam da se od dijetalne koka-kole dobija zatvor“, govori Tarin držeći se za stomak.



Kroz minut, Kejla zaškilji na ushićenu plavušu koja izlazi iz toaletu. „Serena Bel pije pilule za kontracepciju“, izbrblja. „Zato su joj grudi tako ogromne.“

„Moje su samo božji dar“, dodaje Tarin nameštajući majicu s dubokim izrezom marke džusi kotur. Tačno je da su njene C korpice zanosne, i sasvim sam sigurna da je svesna toga.

Prvi put me Kejla i Tarin ne opterećuju pitanjima „Kako je Brejdi?“ i „Šta ćemo raditi večeras?“, jer su zauzete popravljanjem šminke, licanjem i slaganjem grimasa pred ogledalom.

Tajni sam poznavalac pravljenja faca u ogledalu. Jedinstveno je kod svake devojke. Pogled moje majke, poluzatvorenih očiju, tako je zanosan, totalno seksi i misteriozan. Kejla se pući, uvlači obraze kao da će poljubiti nekoga. Tarin spušta bradu osmehujući se pomalo bezobrazno, i namešta se pod takvim uglom da izgleda pet kilograma mršavija. Nažalost, nijednoj to ne uspeva u životu. To je ono što ne valja kod slaganja grimasa u ogledalu; pokazujete se onakvim kakvim biste voleli da vas ljudi vide, ali time jedino zaravate sebe.

Ovo bi verovatno bila tema vredna bloga Srednje škole *Lejk Osvigo*, ali za onog ko ima vremena da se time bavi. To što mi je gospođica Hoberman dala peticu iz kreativnog pisanja prošlog polugodišta ne znači da treba da gubim vreme na blogu. Pisanje bloga je za ljude koji nemaju društveni život. Osim toga, gospođica Hoberman svima daje petice. Stoga sam ovog polugodišta odabrala predmet na kom ću slušati o Šekspiru. Najbolje od svega su izleti jer imamo priliku da se družimo pod izgovorom da obavljamo dodatne zadatke. Ove godine imaćemo samo večernje putovanje u Severozapadno klasično pozorište da odgledamo predstavu, ali sledeće godine, kad budemo maturanti, ići ćemo na vikend u Ašland, na Oregonski Šekspir festival. Zapravo, biće to vikend zabave s dečkom, pun alkohola, a sve to na račun roditelja, koji misle da im dete „učić“.

Što se tiče Brejdija, nikada ga nisam videla kako slaže grimase pred ogledalom. Mada, njegova svakodnevna faca je predivna.

Ima rupice na obrazima i gustu plavu kosu, pomalo razbarušenu na najslađi način, i u nekim momentima deluje veoma zavodljivo. Nije baš ljubitelj dubokoumnih razgovora, ali koji momak to voli? I zapravo, koja je svrha toga? Lakše je ne voditi takve razgovore. Na kraju, pričate o vašim osećanjima unedogled, a ne o njegovim, a onda otkrijete previše o sebi, posle čega vam neizbežno ostanu slomljeno srce i razočaranje.

Kejla nanosi Diorov šljašteći roze sjaj za usne s efektom uvećavanja. Usne su joj zaslepljujuće lepljive.

„Možemo li da krenemo?“ pitam. Marsija Abrahams neprestano gleda ka meni. Predosećam da skuplja hrabrost da priđe i upita me šta ću obući za Prolećnu proslavu. Uvek me to pita, tačno kao sat, jedanaest nedelja pre igranke, a onda na kraju izgleda skoro kao ja. Imitacija bi trebalo da se shvati kao kompliment, međutim, imitatori su iritantni i treba ih ignorisati kad primetite da kuju plan da vam naruše privatnost.

Jedna od prednosti visokog položaja na društvenoj lestvici Lejk Osviga jeste ta što vi i vaši vršnjaci istomišljenici imate ormariće jedan do drugog. Ne znam kako je to moguće, ali to je, izgleda, isto kao i sa najkvalitetnijim nekretninama koje odlaze u ruke najbogatijih.

Kejla, Tarin i ja šetamo do reda naših ormarića, dok su Brejdi i njegovi drugari već tamo. Brejdi vadi vitaminske dodatke iz svog boksa. Želi da bude u „najboljoj formi“.

Džejson Bejns ga pita: „Gde si bio sinoć?“

„Da“, dodaje Noa Simos. „Nisi došao kod Ferbera.“

„Zar ti mama nije rekla?“ odvratila Brejdi. „Pozvala me je vašoj kući da mi popuši.“

Jeste li primetili koliko vole da se šale na račun spavanja s tuđom mamom? Razglabaju ili o tome ili ko je gej. Ako imate penis, izgleda da posedujete beskonačne zalihe neslanih šala.

Noa ga udara, a Brejdi se smeje i spušta ruku na moje rame. Osećam njegovu dolče gabana kolonjsku vodu. Uopšte mi nije neprijatno. Pogledam ga u fazonu: *Ti si najšarmantnija osoba koju*

*znam, i to što stavljaš ruku na moje rame čini me najsrećnijom na svetu.*

„Kada da te pokupim večeras?“, pita ljubeći me.

„U devet, recimo?“ Možda jeste idiot, ali ima lepe usne. Dobro je što je visok skoro metar i devedeset, jer sam ja viša desetak centimetara od većine devojaka u razredu. Ponekad me pitaju da li sam se bavila modelingom. Majka me je jednom odvela na profesionalno fotografisanje, ali uopšte mi se nije svidelo. Svetla su bila bleštava i veštačka, i brzo mi je dosadilo. Mada, moglo bi se reći da to radim baš sada, dok gledam u Brejdija i igram ulogu savršene devojke. Ili to, ili mu pokazujem svoje lice u ogledalu.



## 19. FEBRUAR

Znam da nisam direktno odgovorna za to što je Lindsy Manatore morala da trči sa dve različite nogavice: jedna je izgledala kao da pripada trenerci, a druga kratkom šortsu. Verovatno je trebalo da sprečim Aleks da iseče jednu Dženetinim džepnim nožićem. Međutim, drago mi je što to nisam učinila, jer je ispalo smešno. Svaki put kad bismo preprečili Lindsy put na stazi, zapevala bih: „Ko nosi kratak šorts?“

Pre svega, Aleks se sprijateljila sa mnom jer smatra da sam duhovita. Osim toga, shvatila je da pripadam njihovom društvenom krugu na osnovu toga kako se oblačim. Rekla sam joj: „O, ne, zapravo nemam veze s modom.“ Sećam se i da me je Aleks, kad me je upoznala s prijateljima, predstavila kao svoju duhovitu, sarkastičnu, novu prijateljicu Mo. Bilo je to na početku prve godine, i od tada smo drugarice. Pre nje družila sam se s gubitnicima, ali moram da kažem da, kad provodite vreme sa žestokim klincima, „probisvetima“, ili kako god ih nazivaju, to ima svoje prednosti – niko ne želi da ima seksualne odnose s vama. Problem je u tome što vas ljudi uglavnom izbegavaju jer smatraju da ste opasni, ili da ćete ih premlatiti, tako da za druženje nema šanse.

Osoba koja sebe smatra sličnom pravoj pravcatoj meni jeste Noa. Verovatno ne bi priznao to u SVOM dnevniku. Ali on je popularan klinac, a takvi ne pišu dnevnike. U njihovom životu sve se vrti oko novosti u vezi sa položajem u društvu, a kada kažem tu reč, mislim bukvalno na POLOŽAJ. On provodi vreme s likovima kao što su Tabita Foster, Brejdi Finč i Džejson Bejns. Noa razgovara sa mnom samo posle škole, kad smo sami, i zбриše pre nego što se moja tetka vrati s posla. Ili ja odmaglim pre nego što njegova mama stigne kući.

Juče sam mu mahnula kad je ulazio u kuću s roditeljima. Nije uzvratio. Čula sam kako njegova mama pita: „Ko je to?“ „Ne znam“, odgovorio je. Hej, seronjo, ako ćeš se pretvarati da me ne poznaješ, to je u redu, ali ja živim u kući pored tvoje. Zar nisi mogao da kažeš: „Mislim da živi pored nas?“ Ne treba da mi izjavi večnu ljubav niti da kaže celom svetu da imamo odnose, a ponekad i više od toga, ali bar nek prizna da me poznaje. Idiot.



## DOBAR FIZIČKI IZGLED

„Reci mi, molim te, da kiša neće pasti.“ Kejla pokazuje u sivo nebo dok šetamo savršeno uređenom stazom ka Tarininim ulaznim vratima.

„Žao mi je. Kiša će pasti“, kažem. Ovo je Portland. Kiša ovde pada sto pedeset pet dana godišnje.

Kejla pozvoni na vrata, i zvuk poče da odzvanja poput zvona katedrale. Ta kuća, drečavobela urbana vila, smeštena je baš na vodi u Lejk Osvigu. Meni se ne dopada, ali u našem susedstvu skorojevići moraju da se istaknu, a to je savršen primer onoga čime se izdvajaju. Tarinini roditelji imaju mnogo sveže gotovine jer je njen otac rukovodilac u *Najkiju*, a majka u agenciji *Viden+Kenedi*.

„Ja ću voziti“, nudi Tarin zabacujući plavu kovrdžavu kosu dok otvara vrata.

„Želim nešto *izazovno*“, kaže Kejla dodirujući mindušu na pupku i ponosno je pokazujući ispod podvrnute dukserice, krojene tako da se vidi njen mršav ravan stomak.

Kejla ima teretanu u kući, i nosi crvenu gumenu „fitnes-naru-kvicu“ da je stalno podseća da uvuče stomak. Njen lični heroj je Trejsi Anderson, trener Gvinet Paltrou. Sasvim sam sigurna da ima pun orman sportske odeće, i patika. Kad bi joj majka dozvolila,

ofarbala bi kosu kao Trejsi, ali shvatila je, na sreću, da kao „plavokosa Azijka“ neće baš obarati s nogu. Hvala, Baj Ling.

Stižemo do Tarininog crvenog *minija*, poklona od roditelja za neverovatno dostignuće – šesnaesti rođendan. Kejla se probija na zadnje sedište.

„Zar ti orman nije pun izazovne odeće?“, bockam je.

„Nikad nije dovoljno“, pevuši.

Naše šoping-ekskurzije petkom po podne su tradicija. Ranije sam ih volela, a onda, otprilike pre godinu dana, počela sam da se pitam da li je trošenje tatinog novca zapravo uzimanje mita; da ga nema toliko, mama bi se verovatno davno razvela od njega. Svaki put kad nešto kupim novčanicom od pedeset dolara koju mi je dao tata, kao da se sve dublje i dublje zadužujem kod neprijatelja. Ali, da nije neprijatelja, ne bih dobila dijamantske *tifani* minduše prošle godine za Božić.

Stižemo na Trg Vašington, a Tarin se, kao i uvek, parkira u stilu „potrebna su mi dva mesta“, i zamalo da udari u čoveka u kolicima.

„Isuse!“, vičem.

„Ako je nepokretan, ne treba ti da mu skратиš muke“, dodaje Kejla.

„Kako god. Zahvalio bi mi da zna da se u robnoj kući *Mejsi* ne nosi *miju miju*“, uzdiše Tarin. Ona je devojka koja živi za životnu priliku u svetu mode i mogućnost da nosi odeću ekskluzivnog dizajna. Trg Vašington i ne vrvi baš od takvih komada, ali iznenadili biste se kad biste znali koliko dece u našem razredu ima očeve koji poseduju avione i mame što dolaze na otvorena vrata odevene u krzno. Ako neko može da nanjuši haljinu od hiljadu dolara u tržnom centru, to je Tarin. Jednom kad je gospodin Lopez napustio prostoriju zbog neslavne pauze za toalet u trajanju od petnaest minuta, šetala je po stolovima u biološkoj laboratoriji kao po modnoj pisti.

Kejla krenu najkraćim putem ka butiku *Forever 21*, izvoru njene droljaste odeće. „Hajdemo u *Forever 21!*“, kaže.

„Idemo u *Bebej*“, čvrsto naglasi Tarin. Prolećna proslava je za skoro tri meseca, međutim, ona je odlučna u nameri da zgrabi savršenu haljinu ranije.

„Zašto ideš u *Forever 21*? Oni štampaju citate iz Biblije na dnu torbi za kupovinu.“ Prevrćem očima.

„Nije tačno!“, uzdiše Kejla.

„Uveri se sama“, kažem sležući ramenima. „Ja idem u *Nordi*.“ Govorim to jer znam da se nijedna neće uputiti tamo. Previše je „u stilu devedesetih“.

„Da se nađemo u *Jopopu* i pojedemo smrznuti jogurt?“, predlaže Tarin, a ja klimam glavom.

Kejla pokazuje na izlog radnje *Forever 21*. „Oh, šljokičasti topić bez bretela!“

„Pripazi“, kažem. „To je definitivno odeća za grešnice. Možda će ti nakon toga trebati pokajanje.“

Kejla se plazi, a ja imam potrebu da se nasmejem. Možda jeste komična idiotkinja, ali je osoba od poverenja. Kad sam joj prošle godine pijana rekla da moj tata ima aferu, nikada to nije pomenula. Zauzvrat, ja ne pričam o njenom bludničenju sa pola momaka s kojima je bila. Prošle godine, tokom *Platforme o porodičnim i potrošačkim naukama* (ranije poznatoj pod nazivom *Kućna ekonomija*), gospodin Sajks je pričao o istraživanju po kom se zgodne devojke lakše suzdržavaju od seksualnih odnosa, dok je veća verovatnoća da će ružnjikave biti promiskuitetne. Koliko je to zapravo čudno: ako volite svoje telo, ne date nikome da ga vidi, a ukoliko ga pak *ne* volite, želite da ga pokažete drugima? A zašto Kejla ne bi volela svoje telo, kad nema ni trunke masnih naslaga na njemu?

„Vidimo se za četrdeset pet minuta“, reče Tarin. Kad se udaljiše, odahnuh. Konačno mogu da uradim ono zbog čega sam i došla.